

מראי מקומות - יומא

נד:

ממה שנאמר (ירמיהו ל יז) 'ציון דורש אין לה', מכלל דבעי דרישה, הרי שציון וירושלים ענין אחד הם.

ג. תנן כמאן דאמר מציון נברא העולם דתניא וכו' כתב המהרש"א, שלכאורה כוונת הגמרא לומר, שהמשנה מסייעת לחכמים הסוברים 'מציון מוכלל יפיו של עולם', ושלא כשאר תנאים. ולפי זה צריך לומר שאבן שתיה אינה באמצעות העולם. והקשה, שבכל מקום משמע שאבן שתיה חשובה כאמצעותו של עולם. וכתב, שחכמים אינם חולקים, אלא באו לפרש שאמצעותו של עולם היינו ציון, שהוא אבן השתיה.

ד. דתניא רבי אליעזר אומר וכו'

כתב העיון יעקב, שעיקר המחלוקת היא להשמיענו דרך ארץ, שכשירצה אדם לבנות בית, לדעת רבי אליעזר יש לו להתחיל לבנות מהאמצע, ולרבי יהושע יתחיל מהצדדים, ולרבי יצחק יתן תחילה אבן ליסוד, ולדעת חכמים יתחיל ממקום היופי שבבנין.

א. בשעה שנכנסו גוים להיכל מצאו כרובים מעורין זה בזה הריטב"א הביא קושיית הר"י מיגש שבב"ב (צט.) אמרו שרק כשהיו עושים רצונו של מקום, היו פניהם איש אל אחיו, ובשעת החורבן ודאי לא עשו רצונו של מקום. והביא יש מתרצים, ששם מדובר בכרובים שעשה משה, וכאן בצורת הכרובים שבכתלים, שהם היו תמיד מעורין. אבל הקשה, שאם כך היתה צורתם לעולם, כיצד ראו את חיבתם לפני המקום. ותירץ בשם הרא"ם, שבשעת החורבן היו מעורין בנס, והנס היה לרעתם, כדי לגלות ערותן. ובר"י מיגש בב"ב שם תירץ, שהיו מעורים כפי שהיו בשעה שעולים לרגל, כדי להראות לגויים כיצד היתה חיבת ישראל לפני המקום.

ב. תנא שממנה הושתת העולם תנן

כמאן דאמר מציון נברא העולם

הקשה הגבורת ארי (מלואים), מה ענין ציון שהיה סמוך לירושלים לאבן שתיה שהיתה בבית קודש הקדשים שבתוך ירושלים. וכתב, שכן מצינו בר"ה (ל), שלמדו דין זכר למקדש